

בס"ד. שיחת ליל ד' פ' ויקהל-פקודי, כ"ף אדר ה'תנש"א.
ב"יחידות" כללית לאורחים שיחיו

בלתי מוגה

א. "פותחין בברכה"¹,

לכל לראש – על זה שהקב"ה זיכנו להתאסף כולם יחדיו, שע"ז ניתוסף עוד יותר בברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך – "ברכנו אבינו כולנו כאחד"², ובפרט כשהתאספות יחדיו היא במקום מיוחד – בית הכנסת ובית המדרש, ובית מעשים טובים, "בית משולש", בית תורה עבודה (תפלה) וגמ"ח, שע"ז נעשית גם הברכה באופן משולש – "ברכה המשולשת", ברכת כהנים, שיש בה שלש פסוקים, ג' סוגי ברכות, שבהם נכללים כל הברכות שבעולם,

כולל גם הסיום והחותם: "ואני אברכם" – שבכל פרטי הברכות שבג' הפסוקים שבברכת הכהנים (באופן של אתערותא דלתתא), נמשכת ברכתו של הקב"ה ("ואני אברכם"³) "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁴, בלי מדידה והגבלה, היינו, שהברכה שלמעלה ממדידה והגבלה חודרת ונמשך בהתחלקות לג' סוגי ברכה, שכולם חדורים בברכה הכללית ד"אני אברכם".

ב. ויש להוסיף בהקשר והשייכות דהברכה שע"י התאספות כו"כ מישראל לברכת כהנים:

ברכת כהנים בכל יום – נאמרת בתפלת הציבור (בחזרת הש"ץ), ונאמרת גם ע"י כל אחד ואחת מישראל בברכות השחר שבהתחלת היום, לפני התפלה, היינו, שלפני התפלה על כל הברכות בכל הענינים (אתערותא דלתתא), אומרים פסוקי ברכת כהנים בתור לימוד התורה (המשכה מלמעלה), וענין זה נעשה ההתחלה דכל היום, שמזה נמשך ונתברך (ברכה מלשון המשכה⁵) כל היום כולו (ובמשך היום עצמו – מוסיף והולך מרגע לרגע, ועד להוספה שלמעלה ממדידה והגבלה).

ונמצא, שבברכת כהנים מודגשת ההתאחדות של כל בני" – הן באמירתה בברכות השחר ע"י יחיד מישראל, כיון שבאותו זמן (בהתחלת היום) נאמרת גם ע"י חבריו, ועד לכל בני" כאו"א בפ"ע, ובפרט ע"ז שמתאחד עם

(1) ראה בהנסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 641

(3) נשא ו, כז.

(4) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

(5) תו"א מקץ לו, ג. ובכ"מ.

(2) ראה תניא פל"ב.

כל בניי עייז שמקבל על עצמו מצות עשה של "ואהבת" לרעך כמוך" (כפי שאומרים בכל יום לפני התפלה⁸), והן באמירתה בתפלת הציבור, כשכו"כ מישראל מתאספים יחדיו, ברכה כללית לכלל ישראל.

ג. ברכה כללית הנ"ל קשורה גם (ובמיוחד) עם תוכנו של הזמן שבו מתאספים יחדיו – חודש אדר⁹:

ענינו של חודש אדר – "החודש אשר נהפך גוי לשמחה"¹⁰, כיון ש"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר"¹¹, ומחודש אדר נמשך גם בחדשים שלאח"ז, במשך כל השנה כולה – כמודגש בנוסח ברכת הבדלה (במוצאי שבת שבכל השנה): "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר (וממשיכים) כן תהי לנו", בלשון של תפלה ובקשה, וגם בלשון של הבטחה, שבודאי כן תהי לנו, לכאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל.

ועד להברכה הכי עיקרית הקשורה עם חודש אדר – "מיסמך גאולה לגאולה"¹², "פורים לפסח"¹³, הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, כמ"ש¹⁴ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

וענין זה מודגש גם בכרכת כהנים שסיומה ב"וישם לך שלום"¹⁵ – שלום (גם) מלשון שלימות¹⁶, החל מהשלימות דבניי בהזמן ובהמקום שנמצאים עתה, זמן הגלות ומקום הגלות, שנעשית אצלם השלימות ד"אורה ושמחה וששון ויקר" כפי ששייך בגלות, ועד להשלימות האמיתית ד"וישם לך שלום" בגאולה האמיתית והשלימה – בבית המקדש (שבהר הקודש, בירושלים עיר הקודש שבארצנו הקדושה), בית של שלום, "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"¹⁷, ובביהמ"ק עצמו – בקדש הקדשים, שבו נמצאת האבן שתי, "שממנה הושתת העולם"¹⁸, וממנו נמשכת השלימות בכל העולם כולו.

ד. ויש לקשר כהנ"ל עם שיעור חומש היומי – יום רביעי דפרשת ויקהל-פקודי:

בשבוע שקורין שתי פרשיות מחוברות, לומדים גם פרשת השבוע בשיעורי חת"ת כפי שנחלקת לימי השבוע בהתאם לחלוקת הפרשיות כשהן מחוברין. וכיון שחיבור שתי הפרשיות בקריאת התורה הוא באופן שקורין

(12) מגילה ו, סע"ב.

(13) פרש"י שם.

(14) מיכה ז, טו.

(15) נשא ו, כג.

(16) ראה לקו"ת פ' ראה ל, רע"ג. ובכ"מ.

(17) ישעי' נו, ז.

(18) יומא נד, ב.

(6) קדושים יט, יח.

(7) ראה שער הכוונות בתחלתו. ועוד.

(8) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.

(9) בהבא לקמן – ראה גם לקמן ב"יחידות"

לקבוצת כרי-מצוה וכנות-מצוה והוריהם שיחיו.

(10) אסתר ט, כב.

(11) שם ה, טז.

לרביעי סיום הפרשה הראשונה והתחלת הפרשה השני, נמצא, שביום רביעי בשבוע מודגש בגלוי חיבור שתי הפרשיות, סיום הפרשה הראשונה והתחלת הפרשה השני בהמשך ושיעור אחד¹⁹.

וביום רביעי דשבוע זה – מודגש בגלוי החיבור של שתי הפרשיות "ויקהל" ו"פקודי" ביחד:

ב"פקודי" – מודגשת מציאותו של כל פרט ויחיד בפ"ע, כיון שהמנין ("פקודי") הוא באופן שכל אחד נמנה בתור אחד, לא פחות, ח"ו, וגם לא יותר (כיון שבאחד נכלל הכל).

וב"ויקהל" – מודגשת המציאות דכלל ישראל כמציאות אחת, "קהל" לשון יחיד, אף שמציאות ה"קהל" נעשית מריבוי יחידים, עשרה מישראל, וכו"כ עשירות מישראל, עשרה פעמים עשרה, ועד ל"קהל" האמיתי דכלל ישראל – ששים ריבוא²⁰, ששים ריבוא נשמות כלליות ש"הן שרשים וכל שורש מתחלק לששים ריבוא ניצוצות"²¹, ועד לניצוצות הניצוצות, שכולם מתאחדים ונעשים למציאות אחת של "קהל".

ה. ומהחיבור ד"ויקהל-פקודי" (הפרט והכלל) בתורה ("האמורים בפרשה"²²) נמשך גם בעולם:

ובהקדמה – שכאו"א מישראל וכלל ישראל נמצא בעולם בתור שליח של הקב"ה, למלא את כוונת ותכלית בריאת העולם, כדברי חז"ל במשנה²³ "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", שכבודו של הקב"ה יתגלה בעולם, ויתירה מזה, כהמשך וסיום מאמר המשנה, "ה' ימלוך לעולם ועד"²⁴, באופן נצחי.

וענין זה נעשה, כאמור, ע"י כלל ישראל וכאו"א מישראל, גם בתור יחיד, כמארז"ל²⁵ "לפיכך נברא אדם יחיד" [ורק לאח"ז נבראת חוה, ולא עוד אלא שברירתה היתה באופן ד"עצם מעצמי ובשר מבשרי"²⁶, ועד ש"והיו לבשר אחד"²⁷], "לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", ועד שבצירוף כולם יחד נשלמת כוונת הבריאה, שמתגלה כבודו של הקב"ה בעולם²⁸.

והשלימות שבזה תהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

19 ראה בהנסמן בלקו"ש חי"ח ע' 380.

25 סנהדרין לו, סע"א – במשנה.

20 ראה סה"מ תרע"ח ע' שיב.

26 בראשית ב, כג.

21 תניא פל"ז (מח, א).

27 שם, כד.

22 ראה לקו"ש ח"כ ע' 114. וש"נ.

28 לשלימות הענין – ראה לקמן ב"יחידות"

23 אבות ספ"ו.

לקבוצת ברי"מ צוה ובנות"מ צוה והוריהם שיחיו.

24 בשלח טו, יח.

שאז יקויים היעוד "ה' ימלוך לעולם ועד", "לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו"²⁹, ואז יהי גם החיבור ד"ויקהל-פקודי" בתכלית השלימות: "ויקהל" – כמ"ש "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"³⁰, "קהל גדול ישוּבו הנה"³¹, ו"פקודי" – כדאיתא במדרש³² שלעתיד לבוא יהי המנין העשירי דכאו"א מישראל ("לאחד אחד") ע"י משיח צדקנו³³.

ו. ויה"ר שבעמדנו ביום הרביעי שבו מודגש החיבור ד"ויקהל-פקודי", נזכה להשלימות ד"ויקהל-פקודי" שבגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד, שאין צורך להמתין להמשך הימים שלאח"ז (יום חמישי ויום ששי) עד ליום השבת, אלא ביום זה, יום רביעי, שבו ניתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"³⁴ (ורק לאח"ז נעשה חילוק בין "המאור הגדול" ל"המאור הקטן" שגיאיה! הסימניה אינה מוגדרת), וכן יהי לעתיד לבוא, כמ"ש³⁵ "והי' אור הלבנה כאור החמה גו' כאור שבעת הימים".

ובפשטות – שהיום שלאח"ז יהי היום שלאחרי הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כיון שיבוא תיכף ומיד בליה זה, ויקבץ את כל בני"י מכל קצוי תבל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁶, "קהל גדול ישוּבו הנה", לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים, שבו נמצאת ה"אבן שתי" ש"ממנה הושתת העולם" (כנ"ל ס"ג), שלכן, בכל מקום שימצא יהודי בקצה העולם, יועבר תיכף ומיד לקדש הקדשים להתחבר עם כל בני"י, ע"י משיח צדקנו, ויתירה מזה, ע"י מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו!

ומ"ויקהל-פקודי" באים ל"ויקרא" – "ויקרא אל משה (כיון ש"משה ואהרן עמהם"³⁷) גו' מאוהל מועד"³⁸ ("מעל הכפורת גו' מבין שני הכרובים"³⁹) שבבית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"⁴⁰, שבו יהי הארון עם הלוחות, לוחות ראשונות (בשלימותם) ולוחות אחרונות.

ז. וכדי לזרו כל ענינים אלו (ובפרט שכבר נקבע המנהג במשך השנים שעברו) – יש לסיים במצות הצדקה ש"מקרכת את הגאולה"⁴¹, ע"י נתינת שליחות-מצוה לכאו"א מכם, ולכאו"א מאלו שיכנסו לאח"ז, בתור חלק

29 פרש"י בשלה טו, יז.

30 ישע"י כז, יב.

31 ירמ' לא, ז.

32 במדב"ר פ"ב, יא. ושי"ג.

33 תרגום יונתן עה"פ ירמ' לג, יג.

34 בראשית א, טז.

35 ישע"י ל, כו.

36 בא יו"ד, ט.

37 ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים

קיד, סע"ב.

38 ר"פ ויקרא.

39 ס"פ נשא. הובא בפרש"י עה"פ כאן.

40 בשלה טו, יז.

41 ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

מה"קהל גדול", ובעיקר, חלק מה"קהל גדול (ש)ישוּבו הנה" ע"י ההוספה לצדקה ש"מקרכת את הגאולה".

ועוד והוא העיקר — שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה, "בנערינו ובזקנינו גו' בכנינו ובכנותינו", באופן ד"ויקהל", בכל המקומות ומכל המקומות, בכל הזמנים ומכל הזמנים, כך, שברגע זה ממש נמצאים כולם יחדיו במקום של ה"אבן שתי", הארון והלוחות, בביהמ"ק השלישי.

והשליחות לצדקה מזרזת וממהרת עוד יותר כל ענינים אלו שיהיו מתוך שמחה וטוב לבב, ותיכף ומיד ממש, בזריזות ובמהירות, "ארו עם ענני שמיא"⁴², ועד ש"לא עיכבן כהרף עין"⁴³, ובפשטות, שה"הרף עין" של אחרי דיבור זה יהי' ה"הרף עין" דגאולה האמיתית והשלימה, בזמן ובמקום, והעיקר, תיכף ומיד ממש.

(43) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

(42) דניאל ז, יג.